

РЕШЕНИЕ

№ 6346

гр. София, 09.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЙОАННА Н. СТАНЕВА

при участието на секретаря САНДРА ЕМ. ДИМИТРОВА
като разглежда докладваното от ЙОАННА Н. СТАНЕВА Гражданско дело № 20231110115651 по описа за 2023 година

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124 от ГПК от С. З. П. срещу **** АД за установяване на недължимост на сумата от 4535,94 лева, представляваща главница за неплатена питейна вода и отведени и пречистени отпадъчни води за периода от 22.04.2012г. до 19.01.2023г. за имот, находящ се в гр. София, ж.к. „****“, бл. 4, вх. А, ап. 9, клиентски номер *****.

Ищецът С. З. П. твърди, че не дължи на **** АД сумата за доставена питейна вода и отведени и пречистени отпадъчни води, фактурирани за периода от 22.04.2012г. до 19.01.2023г. за имот, находящ се в гр. София, ж.к. ***, бл. 4, вх. А, ап. 9 с кл. № ***** поради обстоятелството, че сумата е погасена по давност и липсват облигационни отношения между страните. Сумата, която твърди че е недължима като погасена по давност, била в размер на 2505,37 лева за периода от 22.04.2012г. до 19.01.2020г., сумата, която твърди, че е недължима поради липса на облигационни правоотношения била в размер на 2030,57 лева за периода от 20.01.2020г. до 19.01.2023г. Поддържа, че сумата се претендирала от нея с писмо с вх. № ЗИ-83 от 23.01.2023г. и справка за клиентски № ***** . Счита, че приложима е кратката погасителна давност от 3 години. Твърди, че не е в облигационни отношения с ответника и не дължи посочената сума по основание и размер. Искането към съда е да уважи предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от **** АД, с който се оспорва предявения иск. Твърди, че между страните няма спор, че ищецът има качеството „потребител“ на ВиК услуги, доставяни до имота, което се подкрепяло и от справка от имотния регистър. Поддържа, че измервателните уреди в имота били отчитани редовно и били в метрологична годност до 2024г. Процесните задължения по посочените в исковата молба фактури били формирани на основа изразходваните количества питейна вода в имота.

Твърди, че ищецът като потребител на ВиК услуги бил длъжен съгласно чл. 6, т. 2 вр. чл. 31, ал. 2 от ОУ да заплаща дължимите от него ВиК услуги в 30-дневен срок след датата на фактуриране. Относно цитираната „справка“ сочи, че същата представлява предоставена информация относно фактурираните и неплатени суми по партидата, открита за имота, която била изготвена и предоставена по изрично искане на ищеца. Счита, че дружеството е начислило процесната сума в съответствие с нормативните изисквания, заложи в ОУ и сумата е реално дължима. Искането към съда е да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

Съдът като взе предвид становищата на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, намери за установено следното от фактическа и правна страна.

По предявения иск в тежест на ищеца е да докаже правния си интерес, а в тежест на ответника е да докаже наличието на валидно правоотношение между ищеца и ответника по договор за доставка на В и К услуги през процесния период, количеството на реално доставената от него по договора вода за процесния период и нейната стойност, както и обстоятелства, водещи до прекъсване или спиране на давността на вземанията.

Правният интерес от предявяването на отрицателен установителен иск като абсолютна процесуална предпоставка за неговата допустимост съгласно чл. 124, ал. 1 ГПК, е налице тогава, когато ответникът по иска претендира отричаното от ищеца право. От значение за допустимостта на иска са действията на ответника по предявяване на претенции срещу ищеца, осъществени извън съдебното производство. Ако ответникът се защитава срещу иска чрез доказване съществуването на отреченото право, то не е налице съмнение по въпроса, че ответникът претендира това право и липсва необходимост ищецът да доказва правния си интерес. Отричането, че съществува спор по предмета на делото, включително признаването на иска в хода на производството или на отделни правнозначими факти по делото, не водят до отпадане на правния интерес от него, когато ответникът е предявил оспорената претенция извънсъдебно. В този смисъл е и практиката на Върховния съд, изразена в Решение № 43 от 1.ІІ.1990 г., ІІ г. о., както и по-новата съдебна практика, изложена в Определение № 95 от 22.02.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 510/2018 г., ІV г. о., ГК, според която ответникът не може да предизвика прекратяване на делото с изявленията си и процесуалното си поведение.

Начисляването на процесната сума по делото в случая е безспорно между страните, а същото се установява и от приетото и неоспорено заключение на вещото лице по ССЧЕ. На следващо място всички представени от ответника фактури са издадени на името на ищцата С. З. П., както и до нея е адресирано писмо, касаещо задължения за процесния имот, изпратено от ****“ АД във връзка с писмо с вх. № ЗИ-83 от 23.01.2023г.

Предвид гореизложените обстоятелства, а именно начисляване на процесните суми от страна на ответника, предявеният отрицателен установителен иск е допустим.

По същество на спора съдът намира следното:

Ищецът е оспорил наличието на валидно облигационно отношение между страните,

както и е направил възражение за изтекла погасителна давност.

Относно наличието на облигационно правоотношение съдът намира следното:

Съгласно чл.193 от Закона за водите /ЗВ/, обществените отношения, свързани с услугите за водоснабдяване и канализация, се уреждат със Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/, при спазване изискванията на този закон. Според нормата на чл.1, ал.2 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/, водоснабдителните и канализационните /ВиК/ услуги са тези по пречистване и доставка на вода за питейно- битови, промишлени и други нужди, отвеждане и пречистване на отпадъчните и дъждовните води от имотите на потребителите в урбанизираните територии /населените места и селищните образувания/, както и дейностите по изграждането, поддържането и експлоатацията на водоснабдителните и канализационните системи, включително на пречиствателните станции и другите съоръжения. Според дадената в § 1, т.2, б.„а“ от ДР на ЗРВКУ легална дефиниция на понятието "потребители на ВиК- услуги“, това са юридически или физически лица- собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят ВиК услуги. В разпоредбата на чл.3, ал.1 от приложимата Наредба № 4 от 14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи е указано, че потребители на ВиК услуги са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж и право на ползване, включително чрез концесия, на водоснабдени имоти /в този смисъл е и чл.2, ал.1 от Общите условия на ищеца/. Получаването на тези услуги се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика /собствениците/ на ВиК системи и от съответния регулаторен орган, които общи условия влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в централен ежедневник- чл.8, ал.1 и ал.3 от Наредбата.

При съобразяване на цитираните норми и на събраните в процеса доказателства се налага извод, че ищецът С. З. П. няма качеството потребител на ВиК услуги по смисъла на § 1, ал.1, т.2, б.„а“ от ДР на ЗРВКУ и чл.3, ал.1, т.1 вр. ал.2, т.2 от Наредба № 4/ 14.09.2004г., тъй като не е установено по делото, при доказателствена тежест, принадлежаща на ответника, да притежава вещно право върху имота /право на собственост, право на строеж или право на ползване/. Единственото ангажирано доказателство в тази насока е представената с отговора на исковата молба справка № 752752 от 14.06.2023г. чрез отдалечен достъп по данни за физическо лице за вписвания, отбелязвания и заличавания в Служба по вписванията-София за периода от 01.01.1998г. до 14.06.2023г. по персоналната партида на ищцата С. З. П..

Съгласно нормата на чл. 39, ал. 2 от Правилника за вписванията, справки по партидите за имотите имат само помощен характер и се правят да се установи описанието на имота. Тоест при действащите към момента правила за вписване, справките имат единствено информационен характер и не представляват пряко доказателство за съществуването на описаните в тях материални права. Аналогична е и уредбата относно доказателствената стойност на информацията, съдържаща се в партидите на недвижими имоти в Имотния

регистър, доколкото чл. 59, ал. 4 ЗКИР предвижда, че партидата е документ с оповестително действие и няма характер на доказателство за вписаните факти, обстоятелства и права. С оглед така изложената правна уредба се налага изводът, че справката за вписани обстоятелства по персоналната партида на лице в дадена служба по вписвания не представлява пряко доказателство за установяване правото на собственост на дадено лице върху определен имот. Тя представлява единствено косвено доказателство /индиция/ в тази насока. Поради характера на настоящото производство, в което съответното вещно право не е предмет на делото, а се изследва само доколкото обуславя възникване на релевантното за спора облигационното правоотношение, справката може да бъде приета за достатъчно доказателство в тази насока, но само когато ответникът не е оспорил нейното съдържание, или когато въпреки оспорването са налице и други косвени доказателства или извънсъдебно признание по смисъла на чл. 176 ГПК, които в своята съвкупност съставят система от непреки доказателства, водеща до безсъмнения извод, че ищцата е собственик/вещен ползвател на имота. В конкретния случай такива обстоятелства не са налице. Както беше посочено, ответникът не е ангажирал други доказателства за възникване на облигационното правоотношение между страните освен посочената справка.

Същевременно с исковата молба С. П. е оспорила наличието на облигационно правоотношение за периода от 2020г. до 2023г. При това положение съдът намира, че пълното и главно доказване на факта на възникване на облигационното правоотношение между страните не може да се основава единствено на приетата справка за физическо лице чрез отдалечен достъп. На следващо място, следва да бъде посочено, че и от представената справка не се установява, че ищцата е била собственик на процесния имот през процесния период. Напротив, от справката се установява, че със съдебно-разделителен протокол от 2016г. /вписан на 05.04.2016г./ собственик на имота е С. З. П., както и че на 05.04.2016г. С. З. П. е дарила процесния имот- ап. 9, находящ се в гр. София, кв. ***, бл. 4, вх. А, ет. 4, на Павлина Георгиева П. и Георги Георгиев Петров. Т.е. 2016г. С. П. се е разпоредила с процесния имот, като по делото липсват доказателства да е учредено в нейна полза вещно право на ползване върху имота. По делото не са наведени твърдения, респ. не са ангажирани доказателства за извършвани разпореждания с имота след тази сделка. Т.е. и от приетата справка не се установява С. З. да е била собственик, респ. вещен ползвател на процесния имот през процесния период. Поради което съдът приема, че ответникът, комуто е доказателствената тежест, не е доказал при условията на пълно и главно доказване наличието на облигационно правоотношение между страните за процесния период и имот. С оглед на гореизложеното само на това основание е основателен предявеният иск.

На следващо място по релевираното от ищеца възражение за изтекла погасителна давност съдът намира същото за частично основателно:

От приетата ССЧЕ се установява, че по счетоводни данни в издадените фактури отразените количества за доставка на питейна вода, отвеждане и пречистване на отпадни води за имот с кл. № ***** за период на фактуриране 22.04.2012г.- 19.01.2023г., включващ период на потребление 02.03.2012г. до 12.01.2023г. за отчетени 2 водомера,

възлизат на 4673,54 лева. Експертът е посочил, че за периода от 13.07.2012г.- 22.10.2014г. по партията е заплатено 1035,94 лева, както и е отразено намаление в размер на 458,11 лева, представляващо прихванати лихви и част от старо салдо. От заключението се установява, че след извършените счетоводни операции неплатените фактури възлизат на 4786,25 лева.

Според задължителните за съдилищата разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 3/2011г. на ВКС по тълкувателно дело № 3/2011г., ОСГТК, понятието "периодични плащания" по смисъла на [чл. 111, б. "в" ЗЗД](#) се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи един правопораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. В този смисъл вземанията на водоснабдителното дружество съдържа всички гореизброени признаци, поради което са периодични плащания по смисъла на [чл. 111, б. "в" ЗЗД](#).

Съгласно разпоредбата на [чл. 114, ал. 1 от ЗЗД](#) давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения /каквито са процесните за главница/, давността тече от деня на падежа. В частност задълженията на ответника за заплащане на стойността на доставените ВиК услуги са възникнали като срочни – според чл. 33, ал. 2 от Общите условия за предоставяне на ВиК услуги на потребителите на "Софийска вода" АД, одобрени от КЕВР с Решение № 0У-2 от 13.07.2016г., потребителите са длъжни да заплащат дължимите суми за ползваните от тях ВиК услуги в 30-дневен срок след датата на фактуриране, а съгласно чл. 33, ал. 1 от същите Общи условия, ВиК операторът издава ежемесечни фактури. Следователно за всяка една от претендираните от ищцовото дружество главници, касаещи посочения период, тригодишният давностен срок тече от момента, в който изтича срока за тяхното заплащане.

Също така, съгласно чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020г., и за преодоляване на последиците /ЗМДВИП/, за срока от 13 март 2020г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти /каквито са страните по делото/. Възобновяването на течението на спрените срокове е извършено с пар. 13 от ПЗР на Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето /ДВ, бр. 44 от 2020г., в сила от 14.05.2020г./, според който сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по ЗМДВИП, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник". Законът е обнародван на 13.05.2020г., поради което течението на давностният срок е възобновено на 21.05.2020г. Следователно процесният давностен срок е бил спрян за период от два месеца и седем дни, считано от 13.03.2020г. до 20.05.2020г.

Според установената от ВКС съдебна практика по приложението на [чл. 116, б. "б" ЗЗД](#) погасителната давност се счита прекъсната с предявяването на иск от носителя на спорното вземане – кредитора, чрез осъдителен иск (в това число и насрещен осъдителен иск) или респ. чрез предявяване на притезанието в заповедно производство. Предявяването

на отрицателен установителен иск няма за последица предвиденото в чл. 116, б. "б" ЗЗД и чл. 115 б. "ж" ЗЗД действие (решение № 235 от 21.09.2012 г. по гр. д. № 1762/2011 г., на ВКС, ГК, III ГО; решение № 57/27.06.2018 г. по гр. д. № 591/2017 г. на ВКС, ГК, II ГО; решение № 99/23.10.2018 г. по гр. д. № 4991/2017 г. на ВКС, ГК, II ГО; решение № 705/29.10.2010 г. по гр. д. № 1744/2009 г. на ВКС, ГК, I ГО; решение № 99/10.05.2013 г. по гр. д. № 681/2012 г. на ВКС, ГК, I ГО.). Ето защо в случая давността не се прекъсва с депозиране на исковата молба, поради което крайният момент на давностните срокове не следва да се свързва с предявяване на иска. Противното би означавало, че с реализиране на защитата чрез оспорване на вземането от страна на длъжника, се прекъсва течащата в негова полза погасителна давност, какъвто не е смисълът на разглежданите норми.

Съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 3 ГПК, съдът следва да вземе предвид и фактите, настъпили след предявяване на иска, които са от значение за спорното право. Ето защо съдът следва да зачете изтеклата погасителна давност, която е настъпила в хода на висящия процес по предявения отрицателен установителен иск от длъжника. В този смисъл е и съдебната практика, обективирана в Решение № 3081 от 25.04.2019г. по в.гр. дело № 17021/2018г. по описа на СГС, IV-а въззивен състав; Решение № 441 от 17.01.2020г. по в.гр. дело № 12414/2018г. по описа на СГС, II –а въззивен състав, Решение № 1122 от 07.02.2020г. по в.гр. дело № 924/2019г. по описа на СГС, II –е въззивен състав, както и Решение № 416 от 16.01.2020г. по в. гр. дело № 1330/2019г. по описа на СГС, II –е въззивен състав.

Към датата на устните състезания /07.03.2024г./ се установява, че задълженията за периода от 22.04.2012г. до 10.2020г. са погасени по давност, доколкото вземането за м.10.2020г. е фактурирано на 18.11.2020г. и е било дължимо на 18.12.2020г., т.е. давността за него е следвало да изтече на 18.12.2023г., като след удължаване на периода с 2 месеца и 7 дни, в който е бил спрян давностният срок по гореизложените мотиви, давността е изтекла на 25.02.2024г. /преди устните състезания/. Вземанията за м.11.2020г. до 19.01.2023г. не са погасени по давност.

Съдът изчисли размера на погасените по давност суми, използвайки заключението на вещното лице – Таблица № 2 на сумата от 3289,34 лева. Т.е. погасени по давност са вземанията за периода от 22.04.2012г. до 10.2020г. на стойност 3289,34 лева.

С оглед на гореизложеното, доколкото съдът прие, че по делото не е установено при условията на пълно и главно доказване, че страните са били в облигационни правоотношения за процесния имот и период, както и че за част от периода вземанията са погасени по давност, предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен изцяло.

По разноските.

При този изход на спора право на разноски има ищцата, която е сторила разноски за държавна такса в размер на 181,44 лева, които следва да ѝ бъдат присъдени. Ищцата е била представлявана в производството от адв. И. А. Н. по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. с оглед представения към исковата молба Договор за правна помощ и съдействие от 09.03.2023г.

Поради което на адв. Н. следва да се присъди възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство по делото на С. З. П.. При определяне на размера на дължимото адвокатско възнаграждение съдът взе предвид изводите в Решение на СЕС по дело С-438/22 от 25.01.2024г., като намира, че с оглед горепосоченото решение на СЕС следва да откаже приложението на националната правна рамка, определяща размера на адвокатските възнаграждения /НМРАВ/ и да определи размер на адвокатско възнаграждение съобразно фактическата и правна сложност на делото, както и цената на предявения иск. В случая съдът взе предвид обстоятелството, че се касае за отрицателен установителен иск за сума в общ размер от 4535,94 лева, че делото е приключило в едно съдебно заседание, както и че делото е с обичайна за този тип дела фактическа и правна сложност, както и е прието едно заключение на вещо лице-счетоводител. С оглед на което съдът намира, че възнаграждение в размер на 700 лева отговаря на фактическата и правна сложност на делото, както и на извършените от процесуалния представител правни действия, изразяващи се в подаване на исковата молба, както и молба-становище от 28.02.2024г.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения иск с правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК, че С. З. П., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „****“, бл. 14, вх. А, ап. 17, не дължи на **** АД, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, Бизнес Център Интерпред ***, бул. „*** III“ № 159, ет. 2 и 3, сумата от **4535,94** лева, представляваща главница за неплатена питейна вода и отведени и пречистени отпадъчни води за периода от 22.04.2012г. до 19.01.2023г. за имот, находящ се в гр. София, ж.к. „****“, бл. 4, вх. А, ап. 9, клиентски номер *****.

ОСЪЖДА **** АД, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, Бизнес Център Интерпред ***, бул. „*** III“ № 159, ет. 2 и 3, да заплати на С. З. П., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „****“, бл. 14, вх. А, ап. 17, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **181,44** лева, представляваща сторените по делото разноски.

ОСЪЖДА „Софийска вода“ АД, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, Бизнес Център Интерпред ***, бул. „*** III“ № 159, ет. 2 и 3, да заплати на адв. И. А. Н., САК, с адрес на упражняване на дейността: гр. Ботевград, ул. „****“ № 3В, ет. 1, офис 6, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗАДв. сумата от **700** лева, представляваща възнаграждение за предоставено безплатно процесуално представителство по делото на С. З. П..

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____